

РОЛЬ ІНТЕРНЕТ-СЕРВІСІВ У РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

© Носкова М., 2017

У статті обґрунтовано ключову роль інтернет-сервісів у формуванні особистого інформаційного середовища викладача навчального закладу, а також утворення та функціонування інформаційного середовища навчального закладу як складника освітньої системи цифрового суспільства. Названо ключові принципи створення особистого інформаційного середовища учасника навчально-виховного процесу. Окреслено ключові загрози використання сервісів Веб 2.0 у навчальному закладі.

Ключові слова: сервіси Веб 2.0, особисте інформаційне середовище, мережна спільнота, інформаційне середовище навчального закладу.

The article substantiates the key role of Internet services in the formation of the personal information environment of the teacher of the educational institution, as well as the formation and functioning of the information environment of the educational institution as a component of the educational system of the digital society. Named the key principles of creating a personal information environment for the participant in the educational process. The key threats of using Web 2.0 services are outlined. in an educational institution.

Key words: Web 2.0 services, personal information environment, network community, information environment of educational institution.

Вступ

Відкритість і безкоштовність електронних ресурсів Веб 2.0, вільне поширення ПЗ дають змогу ефективно використовувати їх у діяльності викладача. Простота у створенні й поширенні контенту, керування цим процесом уможливають забезпечення нової ефективної системи документообігу, що суттєво оптимізує роботу навчального закладу. З'являються умови для ефективної професійної діяльності викладацького складу. Доступність і візуалізація активності користувача в мережній спільноті допомагають використовувати сервіси для організаційної роботи й моніторингу діяльності, провадження НВП у НЗ. Вдале, вдумливе впровадження інтернет-технологій в управлінську діяльність керівника НЗ сприяє ефективній і спільній діяльності педагогічного й студентського колективів у “хмарному просторі” під час НВП, приведе до кінцевої мети – створення єдиного освітнього інформаційного простору НЗ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Перспективи й можливості використання Інтернету як глобального інтерактивного освітнього середовища практично безмежні, як і невичерпна кількість технологій, що мають випереджальний характер стосовно розвитку суспільства та стимульовані появою нових інтернет-сервісів, технології оновлення яких змінюються щопівроку. Про широкі можливості глобального інтерактивного освітнього середовища писали науковці Дж. С. Браун, Дж. Гудлед, І. Доунс, В. Кухаренко, М. Мартін, Є. Патаракін, С. Харгадон.

Мета статті

Ця стаття покликана розкрити роль сервісів Веб 2.0 у побудові інформаційного освітнього середовища (ІОС) навчального закладу (НЗ) та окреслити необхідні дії щодо

формування у викладача потребу у використанні сервісів Веб 2.0 як інструментів наповнення інформаційного середовища НЗ.

Виклад основного матеріалу дослідження

Розвиток інформаційного забезпечення на основі Веб 2.0 на початку XXI століття супроводжувала поява великої кількості різноманітних інтернет-сервісів, що реалізовували широкий спектр потреб користувачів. Ключовий принцип розвитку сервісів Веб 2.0 – сприйняття користувачів Мережі не як осіб, що послуговуються її можливостями, як осіб, які наповнюють її та покращують функційні можливості через співавторство мережного контенту, удосконалення програмного забезпечення, а також пілотний і консультативний супровід програм та сервісів у Мережі. Горизонтальна система поширення інформації, знань і навичок роботи з нею відкриває широкі можливості для створення навчальних ситуацій, використання сервісів як інструментів навчання. Соціальні сервіси й діяльність у мережних спільнотах допомагають педагогам виконувати такі дії:

1) використання відкритих, безкоштовних і вільних електронних ресурсів; унаслідок активного поширення сервісів Веб 2.0 у відкритому доступі існує велика кількість матеріалів, що можуть бути використані для навчальної мети;

2) самостійне створення мережевого навчального контенту; нові сервіси Веб 2.0 радикально спростили процес створення матеріалів і публікацій в Інтернеті, тепер кожен може не тільки одержати доступ до цифрових колекцій, але й узяти участь у формуванні власного мережного контенту або доповнити наявний, запропонований іншими користувачами; сьогодні новий контент створюють мільйони людей;

3) засвоєння інформаційних концепцій, знань і навичок; середовище сервісів Веб 2.0 відкриває принципово нові можливості для діяльності людей, які не мають спеціальних знань у галузі інформатики; нові форми діяльності пов'язані як із пошуком у мережі різноманітної інформації, так і зі створенням та редагуванням власних цифрових об'єктів – текстів, фото, програм, музичних записів, відеофрагментів тощо;

4) спостереження за діяльністю учасників спільноти практики; Інтернет відкриває нові можливості для участі студентів у професійних наукових співтовариствах; цифрова пам'ять, агенти та мережа надзвичайно розширюють не тільки наші розумові здібності, але й поле для спільної діяльності, співпраці з іншими людьми;

5) створення навчальних ситуацій, у яких можна вивчати недоступні раніше феномени; із розвитком соціального забезпечення мережна діяльність чи мережна поведінка інших людей стає для нас більш доступною, певним чином візуалізується для нас не лише в реальному часі, а й зберігається в пам'яті сервісу; спільні дії учасників мережевих об'єднань, як правило, мають децентралізований характер [1, с. 15–16].

Технології Веб 2.0 змінили егоцентризм на соціалізацію, тобто почали використовувати такі технології, що дають змогу створювати віртуальні спільноти людей, які об'єднуються за різних обставин, причин та умов, діють спільно, оперуючи спільними інструментами, або працюючи на одній платформі, або розв'язуючи разом одне завдання. За таких умов учасник спільноти зберігає власну індивідуальність, його внесок є авторизованим і фіксованим. “Web 2.0 – це філософія розвитку інформаційного простору мережі Інтернет. Основним джерелом створення обробки та розповсюдження інформації є користувачі Інтернету, які розвивають інформаційний простір. Web 2.0 характеризується тим, що користувачі взаємодіють між собою завдяки відповідним інструментам, вони створюють інформацію, обмінюються нею, роблять її спільну оцінку. <...>Web 2.0 є скоріше соціальним, ніж технологічним феноменом” [2].

Отже, інтернет-сервіси стають інструментом для реалізації особистих планів і цілей за участі спільноти однодумців. Така мережна спільнота здатна створювати нові, наповнювати й

доповнювати наявні інформаційні мережі, що об'єднують різноманітні за змістом, формою та суттю об'єкти за допомогою покликань і цитування. С. Патаракін зазначає, що більшість мережних спільнот працює за спільними принципами та стратегіями, переважна частина з яких передбачає децентралізований підхід, базований на внесках множини учасників спільноти. У мережах вибір відбувається в окремих точках і на підставі місцевих даних, а не на підставі ухвалених у центрі рішень. Децентралізація діяльності мережної спільноти – один із ключових принципів її існування. Яскравим прикладом існування такої спільноти може бути Wikipedia. “Мережа є конструкцією, що дозволяє мислити певним чином та застосовувати досвід, отриманий в одній галузі знань, для роботи в інших галузях. Той факт, що феномен розглядається як мережний, дає змогу дослідникові застосовувати для аналізу вже розроблений існуючий апарат. Аналогії та схожості між побудовою сайтів та міст, їх відвідуваністю та заселеністю будуть правомірними, адже у відносинах цих об'єктів діють спільні мережеві закономірності. Мережа відкриває для людей нові можливості для роздумів, спілкування та навчання” [1, с. 27].

Ефективній роботі віртуальних мереж і спільнот сприяє ще один принцип Веб 2.0 – принцип синдикації (mash-up), який прогнозує повне або часткове використання інших сервісів Інтернету як джерел інформації. Цей принцип надає користувачеві нові функційні можливості для пошуку й роботи з інформацією. “Сервіс, що використовує mash-up, може також ставати джерелом для інших аналогічних сервісів. Таким чином утворюється мережа незалежних один від одного сервісів, що інтегровані між собою” [3].

Існування віртуальних спільнот і мереж неможливе без інтернет-платформи, що побудована за певними правилами й технологіями та забезпечує третій принцип Веб 2.0 – їхню інтерактивність. Її сутність полягає в особливій “технології наповнення сайту змістом, коли він стає тим краще, що більше людей користуються ним – користувачі активно формують сайт, наповнюючи та безкінечно редагуючи його зміст” [3]. На відміну від технологій Веб 1.0, платформа Веб 2.0 – це майданчик, що допомагає людям обмінюватися власними знаннями й досвідом за допомогою інтернет-сервісів. “Інтернет замість дошки, віртуальний простір замість парти, самоосвіта замість навчальних інструкцій, неформальне спілкування замість дидактики – такі реалії сучасного отримання знань. Саме так люди тепер хочуть, схильні та планують навчатися. Аби розібратися в цих постійних змінах, потрібна нова система принципів та нова система правил” [4, с. 13].

Поряд із новими можливостями мережні спільноти формують нові виклики чинній освітній системі. Докорінно змінюється роль педагога, зазнає руйнації ієрархічна модель безальтернативності формального навчання, де соціальний статус особистості, а отже, і його успішність у суспільстві, визначали наявність документа про освіту. Першорядним у сучасному суспільстві стає комплекс сформованих компетенцій і компетентностей особистості, що доповнюють дипломи, сертифікати, свідоцтва й атестат. Непоодинокі факти, коли хобі є основним джерелом прибутку, самореалізації та соціалізації особистості, її визнання в суспільстві за відсутності формальних документів про здобуття фаху й освіти. Частішають випадки, коли отримання формальної освіти вважають умовою формального визнання вже набутих за межами навчальних закладів знань і навичок. За таких умов навчальні заклади повинні змінюватися, зважаючи на суспільні потреби, наповнювати ринок освітніх послуг, передбачати та формувати попит освітніх потреб суспільства. Це залежить від компетентності керівництва навчального закладу на всіх щаблях ієрархічної структури системи освіти, його професійної відповідності потребам цифрового суспільства.

Технології Веб 2.0, на відміну від Веб 1.0, авторизовані, тобто передбачають відкритість і публічність дій зареєстрованого користувача для інших користувачів сервісу. Більшість сервісів Веб 2.0 обмежують активність анонімного (незареєстрованого) відвідувача, а також зберігають усю

історію активності користувачів на сайті (платформі), вона переважно візуалізована й доступна користувачам ресурсу. Це ще один важливий принцип Веб 2.0 – принцип відкритості.

А. Гольдін зазначає, що “навіть поверховий аналіз парадигми Web 2.0 відразу виявляє її дивну схожість із сучасними інноваційними підходами в освіті” [30]. Тенденції сучасних реформ, трансформації вітчизняної освіти до відкритої, децентралізованої освітньої системи сприяють розвиткові освітніх інформаційних систем (ОІС), а за умови законодавчого закріплення принципів і технологій Веб 2.0 у реформаторських процесах уможливають побудову єдиного навчального інформаційного середовища (ІС) країни, де ключовою структурною одиницею стане особистість учня і викладача, їхнє інформаційне поле, сформоване за інтересами і прагненнями, та їхні ІС, що інтегруються між собою, наповнюються, обмінюються інформацією. За висловом К. Бугайчука, нині навчально-виховний процес суттєво змінюється: “Навчання – це процес створення мережі. Вузлами можуть бути зовнішні сутності, які ми здатні використовувати для формування мережі. Вузлами можуть бути люди, організації, бібліотеки, веб-сайти, книги, журнали, бази даних, або будь-яке інше джерело інформації. Акт навчання полягає у створенні зовнішньої мережі вузлів, які ми підключаємо у формі джерел інформації та знань” [2].

Узагальнена схема такої взаємодії представлена на рис. 1, де ОІС У.1, ОІС В.1, ОІС К.1 – це особисті інформаційні середовища (ОІС) учня (У.1), викладача (В.1) і керівника НЗ (К.1) відповідно, що між собою утворюють інформаційне середовище ЗНЗ. Кількість ОІС у ЗНЗ обмежена чисельністю учасників НВП у навчальному закладі. Їхні внутрішні зв’язки динамічні й мобільні, залежно від навчальних потреб і внутрішніх організаційних процесів. Внутрішні зв’язки доповнюються і співіснують зі зв’язками зовнішніми, забезпечуючи відкритість системи. ОІС 3, ОІС 4, ОІС 5 – особисті інформаційні середовища інших осіб, які можуть бути причетні до існування й функціонування ЗНЗ, ІС... – інші інформаційні середовища, що існують за межами НЗ і можуть співпрацювати і з інформаційною системою НЗ, і з окремими учасниками, індивідуальними чи груповими, цієї системи.

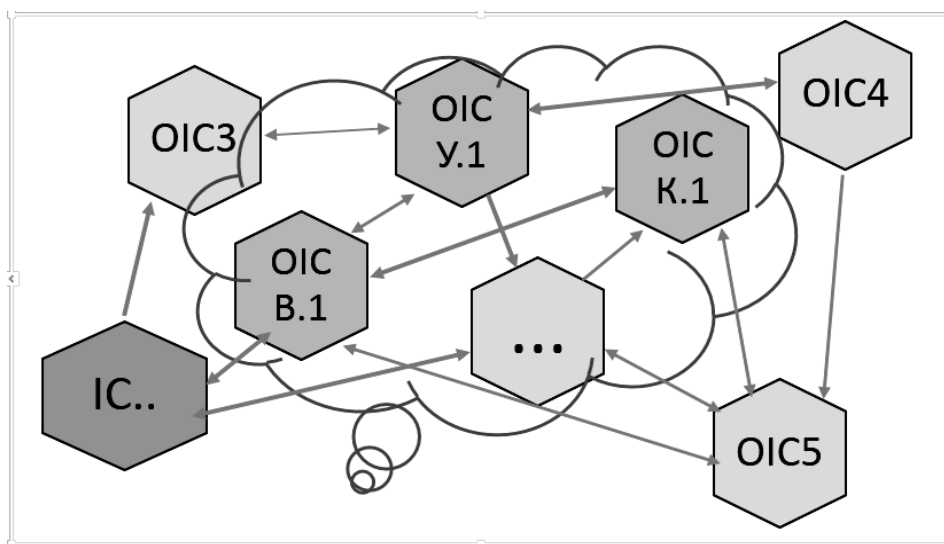

Рис. 1. Існування та взаємодія особистого інформаційного середовища й інформаційного середовища навчального закладу

Інтеграція ІС відбувається на кількох рівнях: особистому, колективному (групою осіб), на рівні організації, в аналізованому випадку – на рівні НЗ, на територіальному рівні та ін. У такий спосіб вибудовується нова система взаємозв’язків між учасниками освітнього процесу на різних рівнях його існування, в основу якої покладено пріоритетність горизонтальних (неієрархічних) зв’язків для реалізації навчальних потреб, це створює умови для розвитку суцільного

інформаційного освітнього середовища наскрізного в ієрархії “особа, яка навчається (навчає) – державна освітня система”. Користувач Веб 2.0 – активний, креативний і, найголовніше, здатний до колективної праці в спільноті, де кожен – індивідуальність, створює свою частку спільного. Також важливо бути критичним, уміти аналізувати. Власне, усе це постулати сучасної інноваційної освіти. Стів Харгадон у статті “Web 2.0 – це майбутнє освіти” [5] окреслив десять основних тенденцій розвитку інформаційного суспільства, що безпосередньо впливають на умови і принципи сучасного навчання. Їх раніше називав Е. Тофлер, на них наголошував М. Фуллан. По суті, це основні засади освіти 2.0, які можна схарактеризувати за трьома ключовими моментами.

По-перше, це величезна інформаційна хвиля, кількість інформації постійно зростає, що спонукає до змін в освіті: зміна ролі вчителя – від наставництва до фасилітаторства, зміна ролі учня – від пасивної репродуктивної ролі до ролі активного творчого учасника навчального процесу. Відповідно до цього виникає потреба в нових формах та інструментах навчання, одними з яких стають сервіси Веб 2.0. “Вибух навчання – безупинне поширення хвилі знань у вигляді множини фрагментів знань. Поширення ідей, інновацій та освіти у світовому масштабі стає наслідком цього процесу, що базований на сучасних технологіях” [4, с. 19]. Система навчання індивідуалізується, що спонукає кожного до творчості, змушує самостійно вчитися, систематизувати контент тощо. Змінюються умови й вимоги до керування навчанням як процесом набуття освіти.

По-друге, умовність нині понять “час” і “відстань”, оскільки доступ до інформації відкритий будь-де й будь-коли, тому зараз важливо не *що* ти знаєш, а *як* ти можеш користуватися знаннями. Це також спонукає до змін у навчанні: основним для вчителя повинно стати не те, скільки інформації запам’ятав учень, а наскільки добре він може знайти потрібні відомості, систематизувати їх, використати на практиці. Роль учителя – навчити учня застосовувати знання на практиці, а роль учня – навчитися самостійно шукати нестандартні власні рішення практичних проблем, використовуючи для цього весь доступний потенціал людських знань, зокрема за допомогою сервісів Веб 2.0.

По-третє, нова освітня функція соціальних спільнот, що створюють за допомогою Веб 2.0. Саме соціальні спільноти дають змогу на практиці навчити учнів працювати в команді (одна з ключових вимог успішної особистості у ХХІ столітті), усвідомлюючи себе як частку великого “колективного розуму”, у реальних умовах випробовуючи ключові принципи цифрового суспільства, що дуже близькі до мережних принципів існування соціальних спільнот: “Спільнота утворюється самостійно без керівництва зверху, не існує заздалегідь відомої формули, яка б визначала поведінку спільноти, учасники спільноти діють автономно та непередбачувано, загальна поведінка спільноти формується за результатами активності учасників, поведінка спільноти визначається на основі досить простих дій, які учасники здійснюють, керуючись простими правилами, учасники спільноти не лише здійснюють дії, а й сприймають інформацію з навколишнього середовища, у результаті простих дій формується складна система поведінки учасників, яка зворотно залежна від складності правил: чим простіші правила, тим складніша поведінка” [1, с. 27]. С. Харгадон зазначає, що всі зміни, які відбуваються в суспільстві й техніці, спонукають до змін у парадигмі освіти і навчання, конкретизуючи та називаючи їх: від споживання до виробництва, від авторитарності до прозорості, від експерта до помічника, від лекції до бесіди, від “доступу до інформації” до “доступу до людини”, від навчання “про щось” до навчання “як робити”, від пасивного до пасіонарного навчання, від презентації до участі, від публікації до розмови, від формального навчання до навчання в житті, від підтримки-штовхання до потреби-витягування [5].

Практично ті самі принципи для освіти 2.0. описує А. Гольдін, називаючи їх принципами суб’єктності, надмірності та співпраці. Розшифровуючи кожен із них, А. Гольдін наголошує, що “зміст освіти завжди суб’єктний, тобто формується не укладачами програм, а власне учнями “тут і

вже”, у процесі особистого просування у світі великої культури за індивідуальними освітніми траєкторіями”, “робота педагога в освітній системі, побудована на принципах освіти 2.0, полягає не у вивченні програми, а в організації різноманітної діяльності учнів в освітньому середовищі”, “в освіті 2.0 співпрацю розуміють значно ширше від традиційного... учитель (як і будь-який учасник навчального процесу), приходять до школи вчитися, розвивати себе, для цього йому необхідна комунікація з учнями. Власне, в організованому таким чином навчальному процесі межа між поняттями “учитель” та “учень” поступово зникає” [3].

Динаміка розвитку і швидкість поширення інтернет-сервісів Веб 2.0 створили передумови для їх удосконалення та появи наступних поколінь веб-сервісів (Веб 3.0 та Веб 4.0), що стало предметом активних наукових дискусій. Саме можливості інтеграції сервісів між собою, об'єднання на їхній основі користувачів різних сервісів створюють умови для розроблення й наповнення ОІС, що натомість легко інтегрується з особистими середовищами інших користувачів. Така мобільність і простота у створенні й користуванні дає змогу використати це в процесі підготовки професійного ОІС викладача, а поступова їх інтеграція (за умови поміркованого, розумного керівництва) допоможе розвинути навчальне ІОС НЗ, яке об'єднає ОІС студентів, викладачів та ін.

Необхідно зауважити, що поряд із позитивними моментами сервісів Веб 2.0 для навчання та освіти, які суттєво змінюють її парадигму, існує й низка обмежень, що необхідно брати до уваги педагогам НЗ, коли вони планують застосовувати їх у НВП. Ідеться, по-перше, про технічні обмеження. Веб 2.0 вимагають постійного та стабільного доступу до мережі Інтернет. Також існують обмеження психологічного характеру безпосередньо в середовищі викладачів та адміністрації НЗ через нерозуміння можливостей і переваг використання Інтернету в навчальних цілях. По-друге, наявна певна проблема мережевої безпеки. Більшість сайтів Веб 2.0 потребує реєстрації й авторизації, однак існує загроза доступу до особистих даних про користувачів. Водночас авторизація унеможливорює анонімні дії, допомагає адміністраторам сайту виявити порушників законодавства й мережних правил. По-третє, сервіси Веб 2.0 не створювали спеціально з педагогічною метою, з огляду на свою гнучкість і зручність вони пристосовані до педагогічних потреб, тому вимагають особливої уваги педагогів щодо обрання, відповідності педагогічним завданням, доречності використання у різних педагогічних ситуаціях.

Отже, інтернет-технології, як складник парадигми 2.0 цифрового суспільства, виконують кілька функцій для задоволення інформаційної, комунікаційної, технологічної та споживацької потреб особистості. По-перше, це середовище для навчання та обміну знаннями, по-друге, платформа для організації навчального процесу, по-третє, інструмент навчання, що дає змогу швидко, ефективно та просто розв'язувати завдання для досягнення освітньої мети .

Це комплексний послідовний процес, що проходить користувач, а саме: усвідомлення потреби в інтернет-сервісі, обрання сервісу за його характеристиками й функціями, пізнання інструментів сервісу й оволодіння ними безпосередньо в середовищі, застосування сервісу як платформи для навчання, а згодом як платформи для подальшого використання сервісу в особистих чи в групових потребах, створення нового в середовищі сервісу, його збереження й поширення в мережі Інтернет.

Висновки

З огляду на виклад, вважаємо, що опанування й активне використання сервісів Веб 2.0 викладачами НЗ стимулюватиме процес створення ОІС педагога та інформатизації НЗ, тобто розроблення ІС навчального закладу, а згодом і системи освіти загалом. Технології Веб 2.0 ефективно використовують педагоги інших країн, однак їх упровадження у вітчизняну освітню систему затримується, тому необхідно створити умови для їх швидкого поширення на рівні НЗ як базової ланки освітньої системи.

Оволодіння інтернет-технологіями не реальне без систематичного їх використання, воно не може мати формального характеру (наявність сертифіката не засвідчує здатність використовувати набуті знання та навички), а наближається до інформальності, тобто домінуючими стають, власне, знання й навички, які активно використовують у різних сферах життя та професійної діяльності.

Зважаючи на ці два чинники, можемо припустити, що рівень сформованої готовності до використання інтернет-сервісів суттєво зростатиме за умови високої мотивації викладачів та керівників НЗ, їхньої готовності до постійного професійного самовдосконалення у сфері цифрових технологій.

Література

1. Патаракін Є. Д. Створення учнівських, студентських та викладацьких спільнот на базі мережевих сервісів Веб 2.0 / Є. Д. Патаракін. – К. : Навчально-методичний центр “Консорціум із удосконалення менеджмент-освіти в Україні”, 2007. – 88 с. 2. Бугайчук К. Л. Роль соціальних сервісів Web 2.0 у формуванні персонального навчального середовища [Електронний ресурс] / К. Л. Бугайчук. – Режим доступу : <http://bugaychuk.blogspot.com/2011/10/web-20.html>. 3. Гольдин А. Образование 2.0: взгляд педагога [Электронный ресурс] / А. Гольдин // Электронный журнал “КомпьютерраOnline”. – Режим доступа : <http://old.computerra.ru/readitorial/393364/> 4. Мердок М. Взрыв обучения: девять правил эффективного виртуального класса / М. Мердок, Т. Мюллер ; пер. с англ. – М. : Альпина Паблишер, 2012. – 190 с. 5. Харгадон С. Web 2.0 – это будущее образования [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.distance-learning.ru/db/el/2FF50B0C29518A87C32574DD003290BC/doc.html>.

UDC 004:001.51

Margaryta Noskova

Lviv Politechnic National University

THE ROLE OF INTERNET-SERVICES IN THE DEVELOPMENT OF THE INFORMATIONAL ENVIRONMENT OF EDUCATIONAL INSTITUTION

© Noskova M., 2017

Introduction

Availability and free of charge basis of electronic resources of Web 2.0, free distribution of software allow teachers to use them efficiently for work. Simplicity of creating and distributing content, easy management of this process allows provision of a new effective system of document flow, which significantly optimizes the work of the educational institution.

Analysis of the latest sources of literature

The perspectives and possibilities of using the Internet as a global interactive educational environment are practically limitless. The broad possibilities of the global interactive educational environment were described by scientists J. C. Brown, J. Goodlede, I. Downs, V. Kukharenko, M. Martin, E. Patarakin, S. Hargadon.

Purpose of the research

This article is intended to reveal the role of Web 2.0 services in building an information educational environment (IEE) of an educational institution.

Discussion

The key principle of the development of services Web 2.0 is the perception of users of the Network not only as individuals who use its capabilities, but as individuals who fill it and improve functionality through the co-authorship of network content, software development. Technologies Web 2.0 have changed the egocentrism for socialization, they began to use such technologies that enable the creation of virtual communities of people, that are united under different circumstances, causes and conditions, act jointly, using common tools, work using the same platform or solving problems together. The effective work of virtual networks and communities is also supported by another principle of Web 2.0 – the principle of syndication (mash-up), which provides the full or partial use of other Internet services as sources of information. This principle provides the user new functions of search and work with information. The existence of virtual communities and networks is impossible without an Internet platform built by certain rules and technologies and provides the third principle of Web 2.0 – interactivity. Its essence lies in the special “content technology, when site becomes better, the more people use it – users actively form the site, filling and infinitely editing the content” [3].

Integration of information environment takes place on several levels: personal, collective (group of persons), at the organization level, in this analyzed case – at the level of the educational institution, at the territorial level, etc. In this way, a new system of interconnection between participants in the educational process at different levels of its existence is being built, this system is based on the priority of horizontal (non-hierarchical) relationships for the realization of educational needs; this creates the conditions for the development of a continuous informational educational environment through the hierarchy “person, student (teacher) – the state educational system”. S. Hargadon [5] notes that all the changes that take place in society and technology are leading to changes in the paradigm of education and training, specifying and naming them: from consumption to production, from authoritarianism to transparency, from expert to assistant, from lecture to conversation. From “access information” to “access a person”, from learning “something about something” to learning “how to do”, from passive to passionate learning, from presentation to participation, from publication to conversation, from formal learning to learning in life, from support-pushing to need-extraction

Conclusions

To conclude, Internet technologies as a component of the paradigm 2.0 of digital society performs several functions to meet the informational, communicational and consumer needs of the individual. First, it is a learning and sharing environment, secondly, a learning process platform, and thirdly, an educational tool that allows you to quickly, efficiently and simply solve tasks for educational purposes.

References

1. Patarakin E. D. *Creation of student and teachers communities on the basis of network services Web 2.0* / E. D. Patarakin. – K.: Educational and Methodological Center “Consortium for the Improvement of Management of Education in Ukraine”, 2007. – 88 p.
2. Bugaichuk K. L. *The role of social services Web 2.0 in the formation of a personal learning environment [Electronic resource]* / K. L. Bugaichuk. – Access mode: <http://bugaychuk.blogspot.com/2011/10/web-20.html>
3. Goldin A. *Education 2.0: teacher’s view [Electronic resource]* / A. Goldin // *Electronic journal “ComputerraOnline”*. – Access mode: <http://old.computerra.ru/readitorial/393364/>
4. Murdoch M. *Explosion of Learning: Nine Rules of an Effective Virtual Class* / M. Murdoch, T. Muller; Transl. from English. – M.: Alpina Publishers, 2012. – 190 p.
5. Harhadon S. *Web 2.0 is the future of education [Electronic resource]*. – Access mode: <http://www.distance-learning.ru/db/el/2FF50B0C29518A87C32574DD003290BC/doc.html>.